

pa reducerer eller fortrænger vi jo ikke omfanget af de forkerte kreditter, som måtte være i omløb. Det forbliver det samme, og Rusland vil selvfølgelig sælge alle de kreditter, de ikke selv behøver.

For det andet kunne man give et eksempel, som illustrerer, at der er tale om et sammenhængende marked, hvor det ikke giver mening at skille den ene kredit fra den anden. Vi forestiller os, at Danmark laver et vindmølleprojekt som Joint Implementation i f.eks. Letland. Danmark godskrives efterfølgende 1 mio. t CO₂-kreditter på den hjemlige konto. 2 år senere med større økonomisk vækst i Letland end forventet, mangler Letland selv 1 mio. t CO₂-kreditter, dem køber de så f.eks. i Rusland.

Eksemplet viser, at diskussion om, hvor de kreditter, man køber, egentlig kommer fra, er og bliver teoretisk. Det eneste, vi ved med sikkerhed, er, at der er tale om reduktioner.

Konklusionen er altså, at det i praksis er umuligt og derfor også meget farligt at give udtryk for at kunne skelne mellem den ene og den anden type reduktion. Med andre ord: De, som måtte påstå, at de kan skelne troværdige reduktioner fra ikketroværdige reduktioner, mener jeg faktisk kan risikere at få et troværdighedsproblem, og det er jo ikke rart i det her.

Så kunne man selvfølgelig sige, at vi slet ikke skal bruge mekanismerne, men det ville være en ekstrem og uheldig konklusion, og i hvert fald vil jeg sige, at det ligger ikke inden for regeringen. Vi har den holdning, at vi vil bruge de her mekanismer til at opnå det resultat, vi har sat os.

(Kort bemærkning).

Svend Auken (S):

Klimadebatten lider frygteligt under en række fagudtryk, og det gælder ikke mindst udtryk omkring Kyoto-protokollen. Der er et, der hedder supplementaritet, og det er spørgsmålet om, hvorvidt man kan lave kvantitative grænser for, hvor meget man kan bruge fleksible mekanismer i forbindelse med den hjemlige indsats for reduktioner.

Der tror jeg, at miljøministerens referat var historisk korrekt, men det, han bare glemmer, er, at Danmark med støtte fra den daværende opposition har kæmpet for kvantitative restriktioner – først på 75 pct. og derefter, som ministeren rigtigt sagde, som et samlet EU-udspil på 50 pct. Det er altså Danmarks principielle holdning, og jeg går ud fra som givet, at det fortsat er regeringens holdning.

I det hele taget giver hverken konventionen eller protokollen mening, hvis man ikke først og fremmest skal gøre en indsats i sit eget land. Tænk nu hvis alle lande sagde, at i mit land skal der ingenting ske, alt skal ske i udlandet, så skete der jo pr. definition ingenting, og det er jo risikoen. Man skal heller ikke glemme, at efter første budgetperiode kommer anden budgetperiode og tredje og fjerde budgetperiode, hvor vi skal gøre en kæmpe omstilling. Derfor kan det være dyrt at udsætte denne omstilling af det danske samfund.

Kl. 18.40

(Kort bemærkning).

Anne Grete Holmsgaard (SF):

Det, der får mig til at reagere, er, at miljøministeren i spørgsmålet om væsentlige reduktioner, betydelige reduktioner, supplerende tiltag, nævnte, at EU havde åbnet op for at gå på kompromis med, hvad der skulle forstås som supplerende.

Jeg håber, at jeg misforstod miljøministeren, men jeg hørte det sådan, at ministeren åbnede op for, at man kunne betragte det som oven i købet mere end 50 pct., der skulle hentes hjem andre steder end ved hjemlige reduktioner. Det håber jeg virkelig jeg misforstod. Så jeg vil gerne have, at ministeren går herop og bekræfter mig i, at jeg har misforstået det, og at der naturligvis er tale om, at Danmark holder fast ved, at de væsentlige reduktioner, vi selv skal præstere, i hvert tilfælde er et godt stykke over 50 pct.

(Kort bemærkning).

Keld Albrechtsen (EL):

Jeg vil godt sige tak til ministeren for den klare erkendelse af, at hvis man begiver sig ud i disse såkaldte mekanismer, kan man ikke længere skelne tingene. Så er man ude i den varme luft.

Det er i og for sig, synes jeg, argumenter, ministeren kommer med, som krystallklart illustrerer fornuften i det forslag til vedtagelse, som Enhedslisten har fremsat her, fordi vores forslag jo går ud på, at man siger, at problemerne skal klares ved en indsats her i Danmark.

Men det var så ikke ministerens konklusion, kan jeg forstå, og det er det, vi får slagsmålet om, når ministerens redegørelse kommer. Men jeg vil gerne sige tak for analysen; vi får nu tegnet et billede, så vi kan se, hvad det er for noget med de mekanismer, hvad de rent faktisk betyder, sådan at det danner et godt, sagligt grundlag for en kommende debat. Jeg vil i hvert fald